

Obsluha nejdříve!

Obsluha nejdříve!

Setření jest dnešní doby na prvém místě v myslí každého vlasteneckého občana.

ZA PRÍTOMNÉ HODNOTY ŽIVÉHO DOBYTKA MOUDRÝ ZASÍLATEL UKÁŽE NEJLEPE SVŮJ ÚSUDEK V ODESÍLÁNÍ DO TOHOTO TRŽIŠTĚ, KDE JEST KAŽDÉ MODERNÍ PŘÍHODNÉ ZAŘÍZENÍ OPATŘENO, JEŽTO JE TO ZÁSADOU TOHOTO TRŽIŠTĚ, NAPOMÁHATI ZASÍLATELI PŘI PRODÁVÁNÍ JEHO ŽIVÉHO DOBYTKA S NEJMENŠÍ ZTRÁTOU.

VEDLE SCHOPNOSTI TOHOTO TRHU NA OBSTARÁVÁNÍ STÁLE ZVĚTŠUJÍCÍHO SE OBCHODU KU NEJLEPŠÍM VÝHODÁM, JEST VZRŮSTAJÍCÍ ZDE SMÝŠLENÍ VE PROSPĚCH VELKÉHO OMAŽSKÉHO TRHU Z TOHO DUVODU, ŽE JEST ZKUŠENOSTÍ DOKÁZANO, ŽE JE DOBYTKÁŘI UMOŽNĚNO DOSTAT VÍCE PENĚZ Z JEHO ZÁSILKY DO OMAHY.

OMAHA JEST DRUHÝM SVĚTOVÝM TRŽIŠTĚM NA DOBYTEK A NÁSLEDKEM JEJÍHO UMÍSTĚNÍ UPROSTŘED KUKUŘIČNÉHO PÁSMO JEST TO NEJVĚTŠÍ TRŽIŠTĚ NA DOBYTEK K ŽIRU A KRMENÍ.

Union Stock Yards Company of Omaha (Limited)

OMAHA, - - - NEBRASKA

Obsluha nejdříve!

Obsluha nejdříve!

hnutím. Nechal prý si ji přeložit, aby věděl, co tak rozjiskřilo zraky statečných českých bojovníků. Ale líbila se mu i naše hymna "Kde domov můj?" a "Kdož jste Boží bojovníci," které vzácným hostům vojenský pěvecký sbor zapěl. A stejně i slovenská "Nad Tatrou se blýská." Snad ten krásný okamžik naši vojáci zvění v nějaké písni, jako druhdy naši Sokolové, když odebrali se do Paříže a vláda rakouská zakázala jim vzít s sebou prapor.

Sám prezident Sadi Carnot nám trojbarevnou kytici dal . . .

Tak pěje se v té písni, jež z paměti nám již unikla. Sokolové naši tehdy první šli závodit do Francie a rázem získali si tam přátele. A na Francii zůstala jim krásná vzpomínka. Ta písni ji naznačuje, praví: "Naši bez praporu, spěli do zápolu, tam krásné do Francie!" Tentokrát naši hoši šli také do Francie bez praporu, ale sama Paříž, matka francouzských měst, jim jeden opatřila.

Naši hoši naučili se i písničkám slovenským, těm krásným kvítkům z pod Tater, jež dýší prostotou a jímají svou upřímností. — Mluví o "frajerečkách," o "dedine milé" a o tom všem, co přirostlo k slovenskému srdci. Zpívají s bratry Slováci i jejich novou:

My idem vybojovat
možnost slavné žití —
nám to není všetko jedno:
vždy otrokmi býti!

A po zapění "Kde domov můj?" vždy zanotují píseň Slovače, napsanou Karlem Kuznánym, věrným synem Slovenska:

Nad Tatrou se blýská,
hromy divo bijú,
zastavte se, bratia,
veď ony se ztratia,
Slováci ožijú.

Esté jedle rastú
na krivátskej strane:
kto slovensky cití,
nech sa šable chytí
a medzi nás stane.

Nezapomíná se ovšem také na staré revoluční písni dělnické, jakož i na mnohé z těch písni, jež ve vlasti mohly se zpívat jenom při uzavřených dveřích. Kdo na jakou píseň vzpomene, musí jí dát

k lepšímu, líbí-li se, opsat, a za chvíli zpívá ji celá rota. Došla znovu k uplatnění:

Když se národ přestal
bát své vlády,
počaly se stavět
barikády . . .

V Čechách mnoho mladých nadšenců za píseň tu dostalo se do žaláře, neboť se v ní praví, že na těch barikádách "bourali vesele — to Rakousko spuchřelé." A vedle této i stará "Blíž Prahy vstává, všech Čechů sláva, český lev válečným hlasem řve!" byla vytažena a oprášená a zpívá se s novou chutí. Tato píseň je památkou na polské povstání. Tehdy zpívala se po celých Čechách revoluční píseň polská "Tisíce bojových přísahal rektu," na jejíž nápěv složena byla píseň hořejší zmíněná a později také Husova "Hranice vzplála." Kdo ví, nebude-li ta nyní "Pro vítězství za praporem" jednou také tak populární nejenom u nás doma, ale i v jiných slovanských zemích.

A v táboře československého vojska mají již také písničku českoamerickou. Nápěv je americký a hochům se asi zalíbil do té míry, že složili si naši český text a podarilo se jim značně přiblížit se k duchu českých vojenských písni z starších dob:

Až pomárujeme
new-yorskou branou ven
vzkáže tam moji milé
dobrý den.
Aby se vďakovala,
na mne nečekala,
že jsem si namluvil
holku jinou.
Holčičku takovou
šavli ocelovou,
až pomárují,
přijde se mnou.

Píseň ta nepochybně povstala v některém americkém vojenském táboře, anebo snad v táboře naší československé armády ve Stamford. Naši hoši, kteří přišli z Itálie, Srbska a Ruska, nemají takových rádií. V jejich písničkách mluví se více o vlasti než o milenkách. Krásná a jímavá je píseň jejich, kterou zpívají podle nápěvu "Čtvrtého července." Je značně dlouhá a vybíráme tu jen několik slok:

V Bělu, svatě Rusi,
rudý oheň hoří,

jako bouře divá
na hlubokém noři.

Bílou svatou Rusi
pláče matka sirá,
v krvi utopena
svatá Rus umírá.

Strášaná bouře zmítá,
krev se lije pro ni,
na poslední hrady
ruské zvony zvoni.

A dál se v ní praví, že ty ruské zvony naši u Kijeva uslyšeli, šli ku svému kapitánu a prohlásili:

Bratře kapitáne,
bolst srdce svírá,
bratry smrti zvoní
svatá Rus umírá.

Bratře kapitáne,
vrah již pomstu stroj
máti Rus umírá,
zrazena je v boji.

Opuštěna v boji,
od svých vlastních dětí,
ti, kdož vinu nesou,
věčně jsou prokleti . . .

A již chystají se na cestu. Ráno již pozdravilo Boží bojovníky a bělorudý prapor nad českými síly:

Táhnu od Kijeva
dětí české země,
sirá, svatá Rusi,
nezahyneš temně.

Přísahu krvavou
na prapor skládáme,
pro Tvoji svobodu
životy své dáme.

Pomstít zlobu vraha,
smrti ruskou vinu,
my jdeme umírat
za svou domovinu.

A co naši hoši přísahali ve své písni, do slova splnili a plní doposud. Rusko nezahyne. Naši hoši přísahali, že je zachrání a naši hoši nejsou krivopřisečníky, za jaké je prohlašuje rakouská vláda. Jde-li přísaha ze srdce, je jim svata. Už přísahu svou krví zpečetili na těch nekonečných pláních Sibíře a jsou ochotni ještě více krve prolít, aby zachránili velkou zemi slovanskou, pobloudilou, zaprodanou:

Už se naši bijí,
česká krev se lije,
kanony zpívají,
jak již země pje . . .

A při tom při všem vojáci vzpomínají na drahou vlast českou, tisíce a tisíce mil od nich vzdále-

nou, za horami, za vodami. Daleko je země, drahá rodná máti, na kterou když vzpomene voják, musí zaplakati:

Skrty za horami,
utopena v hoři,
ty jsi slunce naše,
které věčně hoří.

Jak prosté a jak neskonale krásně vyjádřil československý voják svoji lásku k otčině. Nejvypulérovanější verše nejsou schopny to tak krásně říci. Jímavě praví ve své písni, že vlast je slunce,

které věčně hoří,
nikdy neuhasne,
vzpomínáme na Vás,
naše Čechy krásné . . .

Vzpomínají hoši . . . A tolik je krásy v té jejich žhonce láse. Ledy Sibíře ji neuhasí, hův zrádce bolševických neporuší, zloba Němců a Maďarů nezmauší. Pro lásku svoji k domovině a Slovanstvu umírají tam daleko . . . Hroby jejich leží podél dlouhé cesty . . . Kdybychom někdy chtěli vykonati pouť k těm rovům našich hrdinů, cestu kolem celého světa museli bychom vykonati . . . A časté zastávky bychom museli učiniti, neboť celá ta cesta kolem světa je označena českými hroby, hroby, které, ač němé, budou jednou mluvit o velké lásce dobrých dětí české země k Matici týrané — budou vyprávěti historii slavnou, velkou, a krásnou, které nic ve světě se nevyrovná . . .

A ty písni našich hrdinů vypravovatí budou stejně krásnou a jímavou historií. Ani jediná z nich neměla by upadnouti v zapomnění. Každá z nich měla by býti pozorně zapsána, aby jednou děti naše ocenily lásku svých otců k Domovině, aby z těch písni naučili se vážiti si pokladu svobody, který jim otcové jejich svoji krví vykoupeni.

Naši vojáci zpívají . . . Zpívají ve Francii, Itálii i na Rusi. Zapomínají na strasti válečné, zapomínají na obklopení cizinou. A co ve svých prostých písničkách zpívají, také plní. Věříme, že splní i to, co zpívají v písni: "Pro vítězství za praporem!" —

doneceme svorně k cíli
prapor svůj!

PŘÍSAHA.

My, vojáci starého prvního pluku, osmahlí, železní hoši, tisknouce k srdcím svým drahou zbraň, v duh zmatku a víru a pustého hluku před naším praporem sklonivše skrání — my, vojáci starého prvního pluku, smavé a bodré tváře známé, věrně a čestně přísaháme:

Ve jménu těžkého utrpení, ve jménu starých křivd a béd, ve jménu národa zmučeného my jdeme v boj, z něhož návratu není.

Života krásu i rozkoš jeho, zsnalé smrti slepý hled, radosti světa, lásky vření, květy a úsměvy, brúze led, vše, co nás těšilo včera i dnes, vše, co nás hrálo, co rádi jsme měli vše náhle zhaslo.

Remičký les my minuli, vesnice oněměly, praporec zmizely, písničky ztichly, děvčata po kraji sesmutněla. Hůdka však hraje v pochod náš rychlý, veselé planou smělá čela, dech víry vše stíny i slabost láme: i každý svou pevnou zdvihá ruku, s jasnými očima přísaháme my, vojáci prvního pluku:

Za československý lid,
za vbitou na kříž naši zemi
my budem' se bit!

My budem' se bit
za slávu a svobodu našich zemí,
nikoho neživiti,
nešetřit, nesmlouvat, silami všemi
ku předu letět i vítězit —
i slavně mřít.

My víme, že z barvy krve rudé
okhivá zář vzejde nad Čechami,
nad poli zlatými, nad nivami
že nové slunce svítit bude.

My víme, že z barvy krve rudé
červené květy vzplanou v stráních,
volnosti dar že uzrá na nich
i na věky u nás sídlet bude.

My víme, že té barvy krve rudé
že vzejde štěstí našich dětí,
i na nás že ještě po staletí
vzpomínat šťastný národ bude.

Krev dědů i miza dějin slavných,
hrdinů starých věková setba,
planoucí výzva smělých zvuků
huňáckých písni, nepřítel kletba
nás činí nepřemožitelnými,
nás, vojáky prvního pluku.

Na ruské frontě, 5. června 1917.
Rudolf Medek.

MIROSLAV NIEDERLE

LIEUT. M. NIEDERLE.

Poručík Miroslav Niederle, člen vojenské missie z Francie, velitel odvodní kanceláře československé v Clevelandě, O. Pan Niederle je talentovaným básníkem a některé ukázky jeho tvorby přinesli jsme v našem časopisu. Připravuje právě sbírku svých básní, napsaných v Ukrajině, k tisku.